

Datum: 15-10-2026, nummer 124

Vrienden van de Jezus-Openbaring door de schrijfknecht en schrijfprofeet Jakob Lorber voelen zich met alle mensen van de wereld verbonden als schepsels en kinderen van één en dezelfde Vader. Deze hemelse Vader belichaamde Zichzelf ongeveer 2.000 jaar geleden in de Jezus Christus en manifesteerde Zich als Heiland en Leraar pas op zijn dertigste jaar, gedurende drie jaar. De geestvrienden van de Goddelijk Openbaring [h]erkennen in deze eeuwige bekendmaking een nieuw en groot Woord van God (het bijbelse evangelie van Johannes!) en beogen te komen tot een gezamenlijke vreugdevolle uitwisseling over de gehele wereld..

ZELFBESCHOUWING – ZELFONDERZOEK

Homepage: www.neueoffenbarungen.de **E-mail:** neue.offenbarung@gmail.com

In dit bulletin

- **Boekbespreking**
- **Alle wegen leiden naar Hanoch**
- **Drie 'Wijze Mannen' van de wereld**
- **Slaaf zijn of als slaaf gelden?**
- **Het mysterie van de 33 jaar: van Jona's code naar de kribbe van Jezus**
- **De symboliek van getallen**
- **Geestelijke tijd en geschiedenis**
- **Esoterische perspectieven – Abraham en Lucifer**

Zelfbeschouwing - Zelfonderzoek

contacten - nieuws – reacties

www.neueoffenbarungen.de **E-mail:** neue.offenbarung@gmail.com

.*.*.*.*.*.*.

Boekbespreking

Lieve mensen,

Gradus Heimrich, wiens naam enkelen in onze lezerskring misschien bekend zal voorkomen, heeft een boek geschreven met de titel *Die Stimme aus dem Herzen*. Dit werk wordt van harte aanbevolen en kan worden besteld bij de Duitse uitgeverij Traugott Bautz GmbH, 98734 Nordhausen. 2026 – ISBN 978-3-68911-066-6. Een uitgebreide recensie is te lezen op de homepage www.neueoffenbarungen.de - in de tweede balkrubriek bij AKTUELL.

De auteur belicht hierin het leven van Jakob Lorber en gaat in op de kritiek die vanuit de ‘buitenwereld’ op zijn geschriften is geuit. Waar critici een alternatieve verklaring zoeken voor wat Lorber naar eigen zeggen via de Heer ontving, komt Heimrich met heldere feiten die deze kritiek krachtig weerleggen. De ondertitel – *Een waarheid in schijnbare tegenspraak* – doet de inhoud dan ook volledig recht en plaatst Jakob Lorber in een helder en juist perspectief.

Het zal de lezer bovendien niet verbazen dat ook diverse geografische onderwerpen, die regelmatig in onze bulletins de revue passeren, aan bod komen. Een inspirerend boek dat absoluut een vaste plek op je boekenplank verdient!

Meer over het boek

Een uitgebreide presentatie van het boek *De stem uit het hart – Jakob Lorber en zijn goddelijke openbaringen* vindt u op mijn website onder **'Aktuell'**.

Daar wordt uitgebreider beschreven waar het boek over gaat, welke vragen het behandelt en waarom het leven en werk van Jakob Lorber ook vandaag de dag aanleiding kunnen geven tot een nadere beschouwing.

Hartelijke warme groet, G.

..*.*.*.*.*

Daminiano uit Italie schrijft over Italiaanse uitgave van ons tijdschrift

Goedendag,
Ik ben Damiano Frosio van de uitgeverij 'GESÙ La Nuova Rivelazione', die de boeken in Italië verspreidt. Ik zou willen weten of het mogelijk is om jullie tijdschrift ook in het Italiaans uit te geven.

Ik wacht op jullie antwoord.
Een broederlijke groet,
Damiano

Antwoord

Beste Damiano,
Bedankt voor je bericht en voor de belangstelling die jullie voor ons tijdschrift tonen. We zijn blij te horen dat jullie het ook in het Italiaans zouden willen uitgeven. Uiteraard geef ik daarvoor mijn toestemming.

Zelf heb ik tien jaar geleden overwogen om ons tijdschrift in het Italiaans uit te geven, maar Giuseppe heeft ook zijn eigen tijdschrift. Ik denk dat we elkaar dan goed kunnen aanvullen. Ik heb tot nu toe nooit een geschikte medewerker kunnen vinden die ons tijdschrift naar het Italiaans kon vertalen. Het uitgeven van een tijdschrift kost weliswaar veel moeite en tijd. Voor elk nummer zijn we al gauw een volle week bezig.

Dank voor je belangstelling. We houden contact!
Hartelijke groet,
Gerard

..*.*.*.*.*.*

Caspar uit Nederland schreef

Beste Gerard,

In dit stuk las ik o.a. dat Abraham met 318 man uit zijn eigen huis een strategische nachtelijke overval uit voert.

Nu is het prachtige dat Israël in Egypte 318 jaren verbleef i.p.v. 430 jaren.

Dit verhaal kreeg ik van een zekere heer van Geene.

Gods zegen,
Caspar.

Antwoord

Beste Caspar,
Als ik in het vorige bulletin de indruk heb gewekt dat de 318 mannen bij Abraham mogelijk betrekking zouden kunnen hebben op de duur van het verblijf van de Israëlieten in Egypte, dan wil ik dat hierbij corrigeren. Hieronder volgt de informatie uit de Bijbel.

1. De 318 mannen
Abraham trok inderdaad op met **318 mannen** die in zijn eigen huis geboren waren. Dit staat in **Genesis 14:14**.

2. De "strategische nachtelijke overval" — niet helemaal juist.
De Bijbel zegt dat Abraham hen 's nachts aanviel (Genesis 14:15), maar het was geen vooraf beraamde "strategische nachtelijke overval". Hij achtervolgde de vijand nadat Lot gevangen was genomen, viel hen 's nachts aan en bevrijdde Lot en de zijnen.

3. De 318 jaar in Egypte — onjuist.
Dit is **niet** wat de Bijbel zegt. De Bijbel noemt voor de verblijfsduur in Egypte:
430 jaar (Exodus 12:40-41)
400 jaar (Genesis 15:13)

Het getal **318** komt in de Bijbel **uitsluitend** voor als het aantal mannen van Abraham — het heeft **niets** te maken met de jaren die Israël in Egypte doorbracht.

4. Over de 430 jaar — enige nuance.
Veel Joodse uitleggers (zoals Rashi) stellen dat de 430 jaar gerekend moeten worden vanaf Abrahams roeping, niet vanaf de komst naar Egypte. De werkelijke tijd in Egypte zou dan ongeveer **210 jaar** zijn geweest. Maar ook dan kom je **nooit** op 318 jaar uit.

Conclusie:
Het verhaal over de 318 mannen is bijbels juist. Maar de bewering dat Israël 318 jaar in Egypte verbleef in plaats van 430 jaar, heeft **geen enkele grond in de Schrift**. Het lijken twee losse getallen (318 mannen en 430 jaar) die ten onrechte met elkaar verbonden worden. G.

.*.*.*.*.*.*.

Wilhelm – Uitgeverij in Deutschland

Hallo Gerhard,
ich habe eine neue Mail-Adresse. Die alte wurde gestohlen.

Bitte schicke das neuste Bulletin an diese Mail.

Gruß an Gott

Wilhelm

Antwoord

Daar zullen we rekening mee houden, Wilhelm. G.

.*.*.*.*.*.*.

Rectificatie Hans de Heij uit Nederland

(naar aanleiding van de voorgaande bulletins)

In de delen over de Huishouding van God vinden we prachtige voorbeelden van mensen die in ware liefde voor de heilige Vader ontbranden. In mijn woorden kort samengevat uit deel 2, H76: De grote strijd tussen het hart en het verstand, tussen hoofd en hart.

Het wereldse verstand is slechts een opnameorgaan voor de ziel, waardoor zij in staat is de buitenwereld te aanschouwen. De hersenen maken mogelijk dat de ziel die buitenwereld kan zien, omdat in de hersenen de gehele kosmos terug te vinden is. Zij zijn de microkosmos en het verstand bouwt daarmee een beeld van de buitenwereld op met wereldse en materiële begrippen. Het schept beelden van de stoffelijke werkelijkheid en laat als het ware het hart daarin geloven. Het hart - de ware liefde van haar Goddelijke geest - dat daarin gevangen dreigt te worden, gaat zich daar uit alle macht tegen verzetten. Maar het verstand heeft dat voorzien en dompelt het hart daarom onder in zinnelijke, zintuiglijke verleidingen en begeerten. Het hart (onze goddelijke geest) wil dit absoluut niet en zo ontbrandt de strijd tussen deze twee. De remedie is met alle kracht die in je is, de Vader, de Liefde Zelf, vastpakken en vasthouden door uit liefde voor Hem en uit vrije wil met Zijn hulp, daadwerkelijk belangeloze liefde leren zijn.

.*.*.*.*.*.*.

C. Verhulst uit NEDERLAND schrijft

Beste Gerard,

Klopt dat men niet meer de site “zelfbeschouwing” kan openen?

Hartelijke groet,

Caspar Verhulst.

Antwoord

We hebben Caspar enige tijd geleden al geantwoord dat de website www.zelfbeschouwing.info niet meer bestaat en is overgenomen door **www.neueoffenbarungen.de**

Hoewel deze website door tijdgebrek nog lang niet af is, is het meeste inmiddels wel functioneel. Zo vind je onder het kopje **INTERNATIONAAL** onder andere de bulletins van dit jaar, die al zijn gepubliceerd en verzonden.

Ook is er een handige functie beschikbaar. Zodra je de website opent, en ook wanneer je op de website naar informatie zoekt, vind je rechtsboven een **G-**pictogram waarop je kunt klikken. Daarmee kun je de gewenste leestekst kopiëren en vervolgens in elke gewenste taal vertalen. G.

.*.*.*.*.*.*.

Alle wegen leiden naar Hanoch

Hallo lieve mensen,

in mijn archieven vond ik een interessant artikel van Ute Pesch (geboren op 3 maart 1929 en overleden op 3 augustus 2021), dat gepubliceerd staat in ´das Wort´ – 64ste jaargang (Lorberuitgeverij, waarin zij 13 interessante artikelen schreef over, dat oude wegen naar Hanoch leiden. Ik heb dit met belangstelling gelezen. Gezien de inhoud van dit artikel, heb ik daaruit de volledige tekst overgenomen.

Ute, een schrijfster en ook steeds geïnteresseerd in de Jakob Lorber-Werken, had in de beginjaren van 1990 regelmatig telefonisch contact met een grottenonderzoeker Nougier en zij publiceerde deze boeiende gesprekken eerst later op schrift. We halen Nougier en Ute hier steeds aan met ´Er´ en Ute met ´Sie´.

Dialoog over de titel van dit geschrift

Hij: U vertelde mij al telefonisch dat u zich bezighoudt met de oorsprong van taal en schrift en daarover wilt schrijven.

Zij: Ja, uit enthousiasme voor het onderwerp.

Hij: Over dit onderwerp bestaat al een bijna onoverzienbaar omvangrijke literatuur. Om welke reden denkt u daar nog iets aan te kunnen toevoegen?

Zij: Ten eerste maak ik gebruik van de literatuur die voor mij toegankelijk is. Ten tweede brengt juist deze literatuur mij op geheel nieuwe verbanden, waarover naar mijn mening nog niet is geschreven.

Hij: U volgt dus nieuwe sporen?

Zij: De sporen zijn niet nieuw. Men moet ze opnieuw ontdekken en ze daar waar ze uiteenlopen, weer met elkaar verbinden.

Hij: Hoe bent u op uw titel gekomen?

Zij: Die viel mij een paar dagen geleden tijdens het ontbijt in.

Hij: De titel moet dus luiden: *Alle wegen leiden naar Hanoch.* Wiens wegen?

Zij: Mijn geestelijke wegen. Ze zijn dus heel persoonlijk van aard. Ik vind ze spannend.

Hij: U was in oktober in Lascaux, dat in de Dordogne in Frankrijk ligt. Heeft u daar inspiratie voor uw onderwerp opgedaan?

Zij: Ik werd geïnspireerd door het boek *De vier elementen* van Renata Müller-Rößner, dat bij de Turm-Verlag is verschenen. Lascaux was teleurstellend. We werden immers niet door de oorspronkelijke grotten uit de ijstijd geleid, die meerdere kilometers lang zijn, maar door een nagebouwde grot, waar de vloer van kunststof is en de wanden van cement zijn gemaakt. Deze is ongeveer 200 meter lang. Daar heerst een sfeer die niets oorspronkelijks meer heeft. Bovendien werden we, zoals dat bij rondleidingen gaat, veel te snel door de grot heen geleid. Er staat immers altijd al de volgende groep te wachten om naar binnen te kunnen. Daarbij kwamen de verklaringen van de jonge gids, die mij niet tevredenstelden.

Hij: Als ik u goed begrijp, zoekt u na uw terugkeer dus naar twee dingen:

1. antwoorden op opengebleven vragen;
2. het innerlijk invoelen in een tijd die al duizenden jaren voorbij is.

Zij: Bij dit invoelen helpt het werk van de grote Oostenrijkse mysticus en profeet Jakob Lorber mij enorm. Dit werk werd meer dan honderd jaar geleden opgeschreven.

Hij: Dat u mij al eerder te lezen gaf. Het overtuigt mij niet. De taal van onze tijd is te ver verwijderd geraakt van deze manier van uitdrukken.

Zij: Ik hoop zeer dat ik u in de loop van onze geplande dialogen kan overtuigen van de waarheid die in deze boeken is geopenbaard. Laten we dit voortaan voor het gemak het *Lorber-werk* noemen, hoewel volgens mijn overtuiging Jezus Christus de eigenlijke auteur ervan is.

Hij: Had u zelf geen moeilijkheden om u erin in te lezen?

Zij: Die heeft waarschijnlijk iedereen. Het is de moeite waard ze te overwinnen. De winst is een kosmogonie, een leer over het ontstaan van de wereld, die alles wat ik in mijn inmiddels bijna vijfenzestigjarige leven heb gelezen zo ver overtreft, dat ik het niet kan beschrijven, maar alleen met grote dankbaarheid jegens God in mijn hart kan bewaren.

Hij: U gelooft werkelijk dat de Schepper van het universum zich in het Lorber-werk uit?

Zij: Dat geloof ik, omdat alle levenservaringen die mij door de verdieping in deze openbaringen ten deel vallen, het bewijzen. Ze stemmen ook overeen met de nieuwste wetenschappelijke inzichten. Voor zover deze bewijskracht hebben. Tijdens mijn studie van boeken over het onderwerp taal en schrift in de afgelopen weken ben ik veel verwarde zaken tegengekomen die door onderzoekers als de hoogste kennis worden beschouwd.

Hij: In uw titel komt Hanoch voor. Uw persoonlijke geestelijke weg voert dus van plaats naar plaats, van Lascaux naar een plaats op deze aarde waar ik nog nooit van heb gehoord. Waar ligt die dan?

Zij: Onder de Kaspische Zee, waarin Hanoch tijdens de zondvloed, die in het Lorber-werk *Sündflut* wordt genoemd, is verzonken.

Hij: Waar staat dat?

Zij: In *Huishouding van God*, deel 3, hoofdstuk 357.

Hij: Was Hanoch een grote plaats?

Zij: Hanoch was een stad met een inwonertal dat in de honderdduizenden liep. De stad had ook satellietsteden.

Hij: Laten we erheen reizen en haar op de bodem van de Kaspische Zee opzoeken! Maar wat wilt u mij daarmee bewijzen?

Zij: Ik wil u laten zien dat er betrekkingen hebben bestaan tussen Azië en de Atlantische kusten van West-Europa, die al duizenden jaren geleden hun schriftelijke neerslag hebben gevonden...

Hij: En u denkt deze verzonken cultuur in Hanoch te kunnen lokaliseren?

Zij: Ja, in Hanoch.

Hij: En waarom is Hanoch ten onder gegaan?

Zij: Omdat deze stad, die oorspronkelijk op Adam terugging, volledig ontaard was.

Hij: Deze boodschap, die vooruitloopt op het geheim van de menswording van Jezus in Bethlehem, zou dus uit het ontaarde Hanoch afkomstig zijn.

Zij: In Hanoch waren er ook goede mensen die acht sloegen op de wil van God en daarnaar leefden.

Hij: U bedoelt dat er in het Oosten wijzen waren die de grove blokken in het Westen een ‘blijde boodschap’ brachten?

Dialoog over de oorsprong van het menselijk lichaam

Zij: Begrijp mij alstublieft niet verkeerd. Voor mij bestaat de mens niet alleen uit lichaam en geest, maar uit lichaam, ziel en geest. Pas deze drie-eenheid maakt hem tot het evenbeeld van God waarover de Bijbel spreekt. Maar laten we het een voor een behandelen. Waar komt het menselijk lichaam vandaan?

Hij: Daarvoor is er de afstammingsleer, ofwel de descendentietheorie, die in de vorige eeuw, dus aan het begin daarvan, door Lamarck werd ontwikkeld. Volgens de theorie van deze

Franse natuuronderzoeker gaat de dierenwereld terug op oervormen, waaruit de verschillende soorten zich geleidelijk hebben ontwikkeld.

Zij: Waarop de veel bekendere Engelse natuuronderzoeker Darwin voortbouwde. Hij formuleerde het principe van de natuurlijke selectie door de strijd om het bestaan. Toen ik 55 jaar geleden naar de middelbare school ging, die tegenwoordig het gymnasium wordt genoemd, bracht men het terug tot de korte formule: de mens stamt van de aap af.

Hij: Dat heeft veel christenen diep geschokt. Zij moesten vasthouden aan de afstamming van Adam.

Zij: Dat heeft ook mij persoonlijk diep geschokt... Ik kan mij nog goed herinneren hoe pijnlijk de bewering dat de mens van de aap afstamt mij raakte. Ik weet nog dat ik daar heftig tegenin ging.

Hij: Tegenwoordig maakt men daar grapjes over. Bijvoorbeeld: een leerling komt thuis en zegt: ‘Papa, de mens stamt van de aap af.’ Waarop de vader antwoordt: ‘Jij misschien, maar ik niet.’

Zij: Grappen brengen het vaak heel kort tot de kern. Deze grap geeft de tegenstelling weer: de bevestiging en de ontkenning in één en dezelfde zin... De wetenschap laat tegenwoordig echter steeds meer zien dat men het niet meer zo eenvoudig vindt om de oorsprong van de mens uitsluitend aan het toeval toe te schrijven.

Hij: Laten we nog eens terugkomen op het eerder genoemde boek van Nougier. Zou dit inzicht niet ook een beetje wijsheid voor de toekomst kunnen bevatten?

Zij: Mag ik het sleutelwoord ‘wijsheid’ oppakken? Tot nu toe heb ik wijsheid niet zozeer bij de wetenschappers gevonden, maar in echte openbaringen. Want er bestaan ook valse openbaringen, waarvan de bron niet de Schepper en Heer van de werelden is. Ik denk bij de echte openbaringen nu aan Jakob Böhme, de lutherse mysticus, de schoenmaker uit Görlitz, die van 1575 tot 1624 leefde.

Hij: Kent u zijn werk *Aurora oder Morgenröte im Aufgang*?

Zij: Ja, dat ken ik heel goed. Kijk, het staat in mijn boekenkast. Zal ik het pakken?

Hij: Dat is niet nodig. Is het uitgegeven en van toelichtingen voorzien door Gerard Wehr?

Zij: Ja, dat is het. Als ik het zou pakken, zou u aan de vele onderstrepingen kunnen zien hoe intensief ik mij ermee heb beziggehouden. Maar dat is al lang geleden, zo’n tien tot twintig jaar. Het Lorber-werk begrijp ik beter.

Hij: Bij mij ligt dat, zoals ik u al eerder heb laten merken, heel anders. Maar laten we terugkeren naar de oorsprong van de mens. Wat zeggen Jakob Böhme en Jakob Lorber daarover?

Zeker. Ik behoud de inhoud en de volgorde van het Duitse origineel en maak **Er:** en **Sie:** vetgedrukt, zoals u vraagt. Ik maak het Nederlands daarbij natuurlijker, maar zonder de tekst in te korten.

Dialoog over de oorsprong van het menselijk lichaam

Zij: Jakob Böhme gaat uit van het geloof dat de mens zijn oorsprong heeft in Adam als schepsel van God, maar benadrukt dat de verschrikkelijke val van Lucifer al het aardse onheil heeft veroorzaakt. Dit wordt in het Lorber-werk overgenomen en nader toegelicht.

Hij: Maar het staat toch vast dat er vermoedelijk al miljoenen jaren mensen op aarde zijn. Aan de ouderdomsbepaling van fossielen ontkomt tegenwoordig niemand meer.

Zij: Hierin ziet de lezer van het Lorber-werk geen tegenspraak. Staat er in het *Grote Evangelie van Johannes*, deel 8, immers niet hetzelfde: dat er al duizend maal duizend jaar mensen op aarde zijn?

Hij: U benadrukt steeds de overeenstemming van het Lorber-werk met de Bijbel. Maar in de Bijbel staat daar niets over.

Zij: Er is wel een aanwijzing in de Bijbel die iedereen kent. In een psalm staat: ‘Duizend jaar zijn in uw ogen als de dag van gisteren.’ Daarmee wordt natuurlijk God aangesproken. En in Genesis 6:4 staat: ‘De Nephilim leefden in die dagen op aarde, en ook daarna, toen de zonen van God bij de dochters van de mensen kwamen en kinderen bij hen verwekten. Zij waren de helden uit de oude tijd, mannen van naam.’

Hij: Wie zijn de Nephilim?

Zij: Ik vermoed dat daarmee de reuzen worden bedoeld die elders in de Bijbel worden genoemd. Wijzen de archeologen ons er niet op dat er tijden zijn geweest waarin de aarde werd bewoond door lichamelijk veel grotere volkeren dan tegenwoordig?

Hij: In de Bijbel worden Adam en zijn nakomelingen echter ook als zeer groot van gestalte beschreven.

Zij: Het ene sluit het andere toch niet uit. Volgens de Bijbel waren er in ieder geval drie soorten mensen: 1. de Nephilim, 2. de zonen van God en 3. de dochters van de mensen, en wel tegelijkertijd. In het Lorber-werk wordt dit nader uitgewerkt. Daar is dus sprake van: 1. voormensen, 2. zonen van God, die zich door God lieten leiden, en 3. de mensen in Hanoch, die van God waren afgevallen.

Door de vermenging van gelovigen en ongelovigen ontaardden de Hanochieten steeds verder, totdat zij door de zondvloed werden vernietigd. Met uitzondering van enkele stammen die eerder mochten emigreren, omdat zij nog te redden waren. Een deel daarvan trok naar het oosten, een ander deel naar het westen en vestigde zich aan de kusten van de Atlantische Oceaan.

Hij: Waar staat dat?

Zij: In een van de laatste hoofdstukken van *Huishouding van God*, deel 3.

Hij: En u gelooft dat emigranten uit Hanoch zich aan de kusten van de Atlantische Oceaan vermengden met nakomelingen van mensen uit de ijstijd?

Zij: Dat nakomelingen van Adam, vooral nakomelingen van Kaïn, zich met voormensen vermengden, staat uitdrukkelijk in het Lorber-werk.

Hij: Nu hebben we nog steeds niet duidelijk gekregen waar het lichaam van de mens zijn oorsprong heeft.

Zij: Ik wel. De voormensen werden, evenals de Adamieten, door God geschapen. Alleen niet tegelijkertijd. De eersten indirect, in de loop van de evolutie. In het Lorber-werk staat immers dat steeds volmaaktere vormen elkaar opvolgden, waarbij zij elkaar overlapten en soms ook gedurende bepaalde perioden gelijktijdig met elkaar leefden. De laatsten werden rechtstreeks door Gods hand geschapen, zoals de Bijbel zegt en het Lorber-werk nader preciseert.

Hij: En dat zou de wetenschapper van onze tijd moeten accepteren?

Zij: Geven de door ons genoemde vertegenwoordigers van deze beroepsgroep, namelijk Hoimar von Ditfurth en Louis-René Nougier, niet al toe dat wetenschappers over de allereerste oorsprong van de mens niets met zekerheid kunnen zeggen en dat een zuiver materialistische visie hun niet langer verder helpt?

Hij: Dat zijn twee namen. Hoe zit het met de vele anderen?

Zij: Die zijn eenvoudigweg nog niet zo ver in hun geestelijke ontwikkeling, of ze hebben niet de moed om met hun twijfels naar buiten te treden.

Hij: Dat kan zo zijn. Maar hoe ver waren de nakomelingen van de mensen uit de ijstijd aan de kusten van de Atlantische Oceaan ontwikkeld toen zij, volgens uw opvatting, de uit Hanoch geëmigreerde mensen ontmoetten?

Zij: Zij waren beslist verder in hun geestelijke ontwikkeling dan andere, ‘meer verkommerde’ stammen, zoals het in het Lorber-werk wordt genoemd. En wel zover dat zij de geestvonk, het vijfde element waarover R. Müller-Rößner schrijft, in zich konden opnemen.

Hij: Dat kan ik nog helemaal niet begrijpen.

Zij: Daarom zullen we onze dialoog binnenkort moeten voortzetten.

Hij: Waar ik graag toe bereid ben.

4. Dialoog over de oorsprong van de menselijke ziel

Zij: Om te beginnen moet ik iets rechtzetten. Of u moet mij corrigeren. Want ik geloof dat ik mij in ons vorige gesprek niet helemaal juist heb uitgedrukt. In ieder geval zou het kunnen lijken alsof ik bedoel dat het lichaam van de huidige Europeaan van mensen uit de ijstijd afstamt en de geest van geëmigreerde Hanochieten. Ook de nakomelingen van Noach bevolkten na de zondvloed de aarde. Als deze mensen zich met elkaar hebben vermengd, dragen wij dus de genen van hen allemaal in ons.

Hij: Daarmee stuiten we meteen op een groot probleem voor de wetenschappers, dat pas de laatste tijd aan het licht is gekomen. De grotonderzoeker Nougier beschrijft het in zijn boek

De wereld van de grotmensen, in het hoofdstuk *Waar de chromosomen zich ermee gaan bemoeien*, dat op pagina 40 begint.

Zij: Genetica is voor mij een boek met zeven zegels, een vakgebied met een terminologie die voor een leek nauwelijks te doorgronden is.

Hij: Laat mij u toch voorlezen wat Nougier schrijft: ‘Onze buren, onze werkelijke buren, de mensapen, en onder hen de primitiefste, bijvoorbeeld de lemuriden van Madagaskar, zijn uitgerust met 48 chromosomen. Deze overgang, of nauwkeuriger gezegd deze vermindering van 48 naar 46 chromosomen, zou volgens de genetici – en ik laat de volledige verantwoordelijkheid daarvoor aan hen over – tamelijk logisch ongeveer 25 miljoen jaar geleden hebben plaatsgevonden.’

Zij: Ik neem aan dat hier met ‘onze buren, onze werkelijke buren’ de mensapen worden bedoeld. Inmiddels zal wel duidelijk zijn dat volgens mij niet de apen, maar de voormensen onze werkelijke buren zijn. En bij hen was een vermindering van 48 naar 46 chromosomen niet nodig, omdat zij, evenals de Adamieten, met 46 chromosomen waren ontworpen en geschapen.

Hij: Laten we dat voorlopig maar in het midden laten. U gaat er in ieder geval van uit dat de mens het doel en de bestemming van de schepping is.

Zij: Ja, in het Lorber-werk staat toch dat alles met het oog op de mens is geschapen. Net als in de Bijbel.

Hij: Hoimar von Ditfurth gaat van andere uitgangspunten uit.

Zij: Dat heeft hij van andere wetenschappers overgenomen.

Hij: Van wie?

Zij: Ik denk aan de psycholoog H. G. Wunderlich, die hier ook op ingaat in *De steentijd is nog niet voorbij*. Hoewel ik andere uiteenzettingen van deze man zeer waardeer, wijs ik zijn opvattingen hierover af.

Hij: Wat schrijft Wunderlich over deze kwestie?

Zij: Laat mij het even opzoeken. Waar staat het ook alweer? Ik kan het nu niet vinden, maar ik weet zeker dat hij zich in die zin heeft uitgesproken dat het menselijke hoogmoed zou zijn om te denken dat de mens het doel van de evolutie is. Er hadden zich ook andere ontwikkelingen kunnen voordoen.

Hij: Misschien vinden we de passage een andere keer. Vandaag wilden we het immers over de ziel hebben. Daarover schrijft Plato al interessante dingen in de *Phaidon*. Ik heb in mijn exemplaar van Reclam enkele passages gemarkeerd. Socrates zegt daar: ‘Slechts een smal pad lijkt ons, om zo te zeggen, bij het beschouwen door middel van het zuivere denken naar het doel te voeren; want zolang wij het lichaam hebben en onze ziel met een dergelijk kwaad is vergroeid, zullen wij nooit op bevredigende wijze kunnen bereiken waarnaar wij verlangen; en dat is toch, zoals wij zeggen, de waarheid.’

Zij: Ik dacht dat het beschouwen van het lichaam als een ‘kwaad’ pas in het christendom was ontstaan.

Hij: Het gaat duidelijk al terug tot de Griekse filosofen. Socrates zegt immers verder: ‘En zal juist dát niet de zuivering zijn waarover in ons gesprek al zo vaak sprake is geweest: dat men de ziel zo veel mogelijk van het lichaam losmaakt en haar eraan gewent zich van alle kanten uit het lichaam in zichzelf terug te trekken en zich te verzamelen, en zo veel mogelijk zowel in de huidige als in de toekomstige toestand op zichzelf te bestaan, terwijl zij zich van het lichaam losmaakt alsof het boeien zijn?’

Zij: Dat komt mij toch heel bekend voor. Hetzelfde staat in het Lorber-werk, waarin overigens vaak over Plato en de Griekse filosofen wordt gesproken. Het evangelie van Johannes bestaat immers uit dialogen van Jezus met mensen van allerlei opleidings- en ontwikkelingsniveaus. Wanneer Hij met geestelijk hoogstaande Grieken spreekt in plaats van met vissers zoals Petrus, gaat Hij er soms van uit dat zij zijn leer beter kunnen begrijpen dan dezen.

Hij: Waaruit valt op te maken dat de Griekse filosofen de apostel Paulus de weg hebben bereid.

Zij: Dat hebben zij zeker gedaan. Hoe hadden zij anders de toespraak van deze man kunnen begrijpen, die door een bekend wonder tot het geloof in de verlossing door Jezus Christus was gekomen?

Hij: Dus zijn we het erover eens dat de Griekse filosofen al een tamelijk nauwkeurig beeld hadden van de verhouding tussen lichaam en ziel. Waarschijnlijk komt dat doordat Plato een ziener was, zoals hij zichzelf in de *Phaidon* aanduidt, dat wil zeggen dat hij soms naar sferen werd verplaatst waar hij hogere inzichten ontving dan die welke men door filosoferen kan bereiken.

Zij: Ja, daarin zijn we het eens. Maar wat zeggen de hedendaagse wetenschappers over de ziel? Werd de ziel in de vorige eeuw, in het tijdperk van de Verlichting, niet ‘afgeschaft’? Er zou toch een beroemde chirurg – was het Virchow? – hebben verklaard dat hij ondanks vele operaties nooit een ziel had gevonden.

Hij: Die tijd ligt al lang achter ons. Daartegenover hebben de zielen van zoveel mensen zich verzet dat zij zich door zielsziekten kenbaar hebben gemaakt, terwijl er tegenwoordig een tekort is aan zielkundigen om deze te genezen.

Zij: En aan het juiste begrip van de ziel door die zielkundigen.

Hij: Hoe bedoelt u dat?

Zij: Waaruit de grotonderzoeker Nougier concludeert dat mensen sinds ongeveer 50.000 jaar een ziel hebben. Zonder te weten waar die vandaan komt. Hij denkt waarschijnlijk dat deze zich op de een of andere manier in de loop van de menswording innerlijk heeft ontwikkeld.

Hij: Dat kan zo zijn. Nougier is in ieder geval een onderzoeker met gevoel, die in de prehistorische grotten de ‘familiale drie-eenheid’ heeft ontdekt.

Zij: Maar daarmee zijn we nog niet bij de oorsprong van de menselijke ziel. Dat mensen al tienduizenden jaren geleden in een voortbestaan na de dood geloofden, zegt nog niets over de vraag waar de ziel zelf vandaan komt. Laten we daarom teruggaan naar Plato en zijn geschrift *Phaidon*. Daarin stelt hij niet alleen het bestaan van de ziel aan de orde, maar ook de vraag of de ziel al bestond voordat zij met een menselijk lichaam verbonden werd. Daarmee komen we bij een veel oudere opvatting over de oorsprong van de ziel.

Hij: In de *Phaidon* wordt Socrates de volgende uitspraak in de mond gelegd: 'De zielen bestonden dus al, mijn Simmias, voordat zij een menselijke gedaante aannamen, en wel zonder lichaam, en zij bezaten inzicht.' [1]

.-.-.-.-.-.

Lieve lezers, tot zover eerst dit gedeelte. Het vervolg plaatsen we in het januari-bulletin 2027

.-.-.-.-.-.

[1] Met deze uitspraak, die Socrates tot zijn gesprekspartner Simmias richt, vat hij de kern van zijn **herinneringsargument** samen. Dit is een van de centrale argumenten in de *Phaidon* voor *de onsterfelijkheid van de ziel. Socrates en zijn vrienden gaan ervan uit dat er absolute, volmaakte begrippen bestaan, zoals 'het Schone op zichzelf' of 'het Gelijke op zichzelf'. Deze volmaakte ideeën kunnen wij nooit door onze zintuigen leren kennen, want alles wat wij met onze zintuigen waarnemen is onvolmaakt en veranderlijk. De ziel moet deze begrippen daarom al kennen. Socrates verklaart dit door te stellen dat deze kennis niet nieuw is, maar een herinnering aan iets wat onze ziel al vóór haar geboorte wist. Daarom komt Socrates tot de conclusie dat onze ziel al moet hebben bestaan voordat zij een menselijke gestalte aannam, los van het lichaam en in staat tot geestelijke kennis. De ziel heeft in die toestand de Ideeën aanschouwd en deze kennis meegenomen naar haar aardse leven.*

*Het aantonen van het **voorafgaande bestaan van de ziel** vormt de eerste helft van het bewijs voor haar onsterfelijkheid. Het argument laat zien dat de ziel niet **pas bij de geboorte ontstaat**, maar een eigen, onafhankelijk bestaan heeft dat aan het lichaam voorafgaat. Het vormt de basis voor Socrates' verdere uiteenzetting dat de ware filosoof gedurende zijn hele leven moet streven naar het losmaken van de ziel van het lichaam, om bij de dood terug te keren naar die toestand van zuiver inzicht. Volgens Socrates laat deze uitspraak zien dat onze ziel niet pas bij de geboorte ontstaat, maar een bestaan heeft waarin zij de volmaakte werkelijkheid heeft aanschouwd. Ons hele leven kan dan worden gezien als een poging om die verloren kennis opnieuw in herinnering te brengen.*

Drie ´wijze wereldlieden´

Uit de klassieke oudheid bestaan geen foto's; dit zijn Romeinse marmeren kopieën van de originele Griekse bronsbeelden die kort na hun overlijden zijn gemaakt.

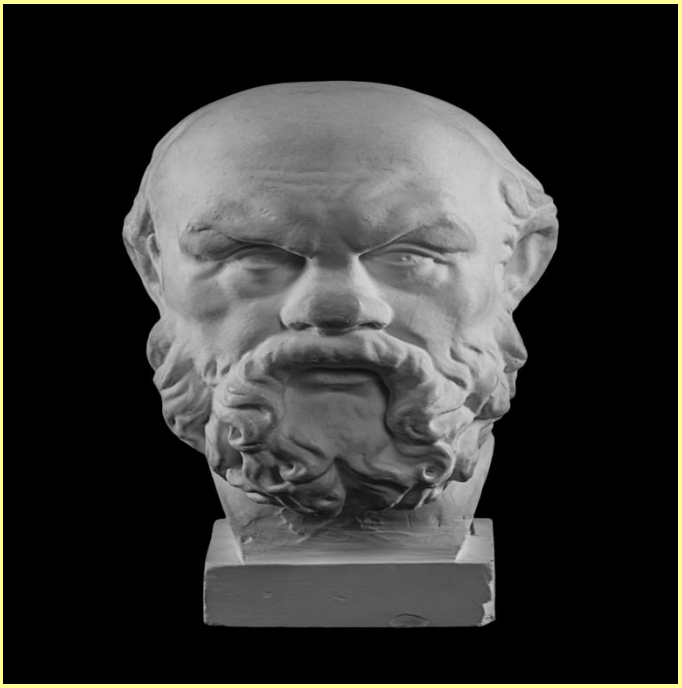

Socrates (ca. 470 – 399 v.Chr.)

Socrates werd in antieke bronnen vaak vergeleken met een satyr of Silenus. Hij staat bekend om zijn brede neus, dikke lippen, wijkende haargrens en robuuste baard.

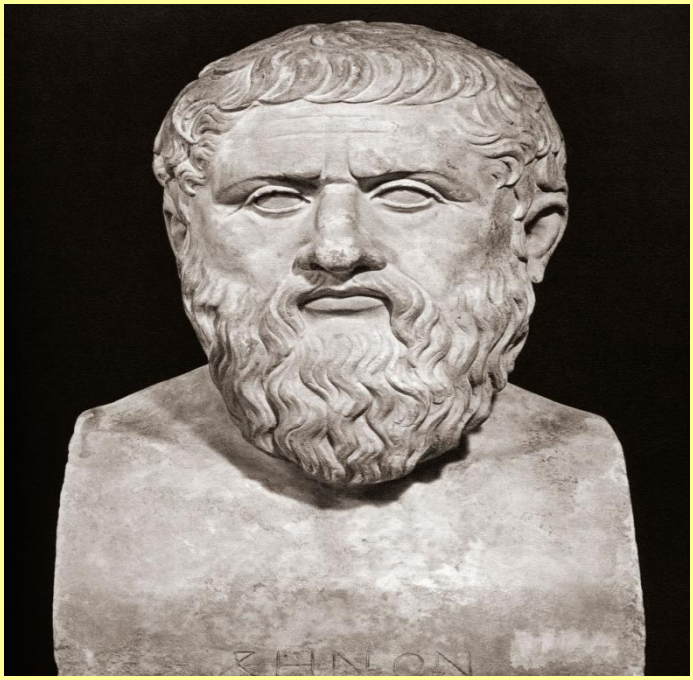

Plato (ca. 428 – 348 v.Chr.)

Plato (leerling van Socrates) wordt traditioneel afgebeeld als een ernstige, waardige man met een volle, symmetrische baard en een brede voorhoofdstructuur (zijn naam *Platon* betekent waarschijnlijk "de brede").

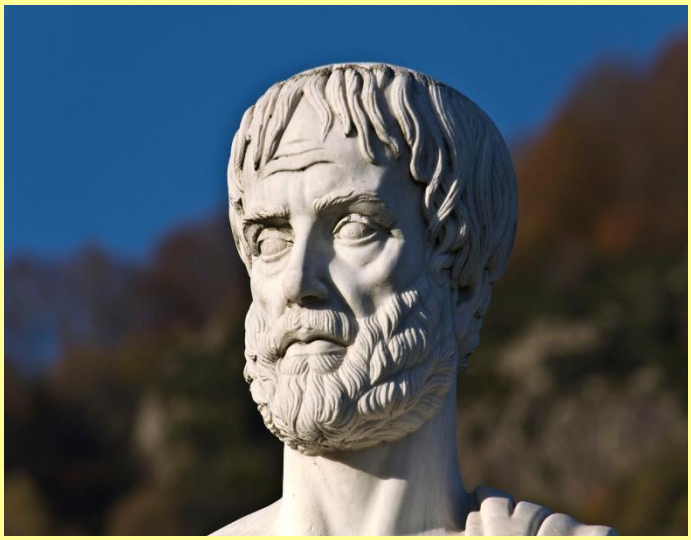

Aristoteles (384 – 322 v.Chr.)

Aristoteles (leerling van Plato) wordt getoond met korter, licht krullend haar, een korter geknipte baard en meer doordachte, scherpe gelaatstrekken. Dit portret gaat waarschijnlijk terug op een beeld gemaakt door de hofbeeldhouwer Lysippus.

.-.-.-.-.-.-.-.-.-.

Slaafs zijn of als slaaf doorgaan?

Het stof van de eeuwen dwarrelt neer over het Oude Nabije Oosten. We zien een kamelenkaravaan die zich langzaam door de schroeiende hitte van de woestijn beweegt. Tussen de zware pakken goud, zilver en specerijen bevinden zich mensen. Mannen, vrouwen en kinderen, wier vrijheid is ingeruild voor een prijs in zilver.

Dit is het beeld dat opduikt in de oudste verhalen van het Oude Testament. Wanneer Eliezer, de dienaar van Abraham, aankomt bij Laban om een bruid te zoeken voor Izak, stelt hij zijn meester trots voor met de woorden: *"De Heer heeft mijn meester overvloedig gezegend, zodat hij rijk is geworden. Hij heeft hem schapen, geiten en runderen gegeven, zilver en goud, slaven en slavinnen, kamelen en ezels"* (Genesis 24:35). Vrijheid en menselijkheid waren in die dagen verweven met bezit. Zelfs Jozef, de dromer, werd door zijn eigen broers voor twintig zilveren sjekels – omgerekend niet meer dan een schamele 160 euro – verkocht als slaaf (Genesis 37).

Slavernij was een alomtegenwoordig gegeven in deze oude wereld. Het Hebreeuwse woord hiervoor was *ebed*. Een *ebed* kon een krijgsgevangene zijn, maar evengoed een Hebreeër die door bittere armoede zijn schulden niet meer kon afbetalen, of zelfs een dief die zijn misdaad niet kon vergoeden (Exodus 22:2). Ondanks godsdienstige verboden wezen profeten als Amos er woedend op dat de rijken zelfs arme volksgenoten verkochten voor een paar sandalen (Amos 2:6), en dat Hebreeuwse schuldslaven soms zelfs aan niet-Joden werden verhandeld (Nehemia 5:8).

De menselijke waardigheid in de wet van Mozes
Toch kiemt er midden in deze harde werkelijkheid een opmerkelijk nieuw perspectief. De Mozaische wetgeving brengt een scherpe correctie aan op de wrede praktijken van de omringende volkeren. Zo staat in Exodus 21:16 een expliciet en streng verbod op mensendieverij: wie een mens ontvoert en verkoopt, moet onvoorwaardelijk sterven.

Nog opvallender is de sociale bescherming die in Leviticus 25 wordt geboden aan wie in armoede vervalt. Wanneer een volksgenoot zichzelf moet verkopen om te overleven, schrijft de wet gebiedend voor:

"Wanneer uw broeder bij u in armoede raakt en zich aan u verkocht heeft, dan mag u hem geen slavenarbeid laten verrichten. Als een dagloner, als een bijwoner moet hij bij u zijn. Dan mag hij bij u vertrekken, hij en zijn kinderen met hem." — Leviticus 25:39-41

De boodschap is helder: behandel hem niet als een wetteloos bezit, maar als een gewaardeerde gast of loonarbeider. Zodra het Jubeljaar aanbreekt, of wanneer het losgeld bijeen is gebracht, verkrijgt hij zijn volledige vrijheid terug (Leviticus 25:47-52). Binnen het Israëlitische denken mocht de menselijke waardigheid nooit definitief worden uitgewist, omdat het volk zelf ooit de bittere smaak van de Egyptische knechtschap had geproefd in het landdeel Goesen. Zoals Leviticus 26:13 krachtig in herinnering brengt: *"Ik ben de Heer, jullie God, die jullie uit Egypte heeft geleid om je uit de slavernij te bevrijden. Ik heb het juk gebroken waaronder je gebukt ging, zodat je weer met opgeheven hoofd kunt rondlopen."*

Een geestelijke omwenteling: Van slaaf tot broeder
Eeuwen later tilt de apostel Paulus dit concept naar een dieper, geestelijk niveau. In zijn eerste brief aan de Korintiërs herschrijft hij de maatschappelijke verhoudingen van het Romeinse Rijk door een paradoxale uitspraak: *"Want een slaaf die door de Heer geroepen is, is een vrijgelatene van de Heer, zoals degene die als vrij man geroepen is een slaaf van Jezus Christus te zijn"* (1 Korintiërs 7:22).

Aan de oppervlakte bleef het maatschappelijke systeem van het Romeinse Rijk overeind, maar van binnenuit werd het uitgehold door de christelijke naastenliefde. In zijn persoonlijke brief aan Filemon opent Paulus de deur naar een wereld waarin voor slavernij fundamenteel geen plaats meer is, wanneer hij vraagt om de ontlopen slaaf Onesimus niet als een bezit te ontvangen, maar als een *"geliefde broeder"*.

Het profetische perspectief: Stemmen in het hart van Lorber
Wanneer we de lijn van de geschiedenis doortrekken naar de negentiende eeuw, krijgt deze bijbelse lijn een uitgesproken profetisch vervolg in de geschriften van Jakob Lorber. Lorber beschouwde zichzelf niet als een auteur die putte uit eigen fantasie, maar als een nederige neerschrijver. Hij verklaarde dat hij woord voor woord dicteerde wat hij via een innerlijke, auditieve stem in zijn hart ontving – volgens hem de stem van Jezus Christus Zelf, en soms van de aartsengel Rafaël.

In zijn omvangrijke werk, in het bijzonder *Het Grote Johannes Evangelie* (Deel 5), spreekt Jezus zich via Lorbers pen in niet mis te verstane woorden uit tegen de slavernij en de internationale slavenhandel. Waar de historische context van het Oude Testament slavernij nog gereguleerd verdroeg, geldt de openbaring via Lorber binnen de theologie van zijn werk als een directe goddelijke correctie op de menselijke praktijken.

De oorsprong van slavernij: Een menselijke vinding van hebzucht
In de passages van Lorber wordt onthuld dat slavernij geen goddelijke instelling is, maar een puur menselijke vinding, geboren uit egoïsme, laksheid en menselijke wreedheid. Lorber beschrijft hoe de slavernij ontstond toen mensen weigerden op basis van gelijkwaardigheid voor elkaar te werken. De Egyptenaren trokken er vervolgens op uit om in Azië mensen te kopen en ze tegen enorme winsten in Egypte door te verkopen.

De engel Rafaël licht dit in een van de passages als volgt toe:

"Zie, zo ontstond de slavernij en de slavenhandel, die tegenwoordig helaas al bijna overal een normaal verschijnsel is."

Deze verkochte mensen werden verlaagd tot het niveau van lastdieren. Ze werden moedwillig afgehouden van iedere geestelijke ontwikkeling en overgeleverd aan de willekeur en mishandeling van hun meesters, waarbij zelfs het doden van een slaaf ongestraft bleef.

Zo tekent zich door de eeuwen heen een duidelijke lijn af: van het Oude Testament waarin de wet paal en perk probeerde te stellen aan de hardheid van het menselijk hart, via de brieven van Paulus die de onderlinge verhoudingen radicaal veranderden, tot de uitgesproken goddelijke veroordeling in de geschriften van Lorber. Het is de weg van de mensheid van duisternis en onderdrukking naar een uiteindelijke erkenning van de universele menselijke vrijheid.
De engel Raphael zegt in het bijzijn van Jezus over de slavernij:

'Wat had dat tot gevolg? Kijk en luister: Niemand wilde meer de knecht van zijn naaste worden, ieder werkte en leefde tenslotte voor zichzelf en voor geen prijs wilde nog iemand voor zijn naaste werken. Uiteindelijk zagen de mensen echter toch in, dat een leven dat op een dergelijke manier verzorgd is, toch wel heel ellendig is. En de oudsten van het volk zagen het eerst in da~ deze situatie niet goed was, want vooral zij hadden behoefte aan verzorging. Ze bespraken met elkaar wat hieraan te doen zou zijn. Een van hen, een zeer wijs man, zei: 'De aarde is groot; laten we er op uit trekken en kijken of er niet ergens mensen leven die arm zijn en voor een goed loon ons graag zouden dienen!' Ze gingen naar Azië en vonden al spoedig wat ze zochten. De niet zo ver van Egypte wonende kleine volkeren in Azië hadden al snel in de gaten waar het de meer dan rijke Egyptenaren aan ontbrak, en ze trokken rond in de landen die verderop in Azië lagen om daar dienaren te kopen, die ze vervolgens tegen een hogere prijs in Egypte verkochten. Zie, zo ontstond de slavernij en de slavenhandel, die tegenwoordig helaas al bijna overal een normaal verschijnsel is. Kun jij zo'n vrucht van de vroegere buitengewoon hoge, algemene wijsheid van de oude Egyptenaren prijzen?

Maar de oorspronkelijke, oude wijze Egyptenaren leerden ook van hun ervaringen, en wijdden hun dienaren voor geen goud in hun diepe wijsheid in; want deze zou van hun dienaren immers maar al te gauw rijke mensen gemaakt hebben die geen zin meer zouden hebben in dienen en werken en zij, de oude wijzen, zouden dan weer niemand hebben die hen trouw en op hun wenken zou bedienen en voor hen zou werken.

Heb jij echter ook in Indië slaven gezien, dat wil zeggen slaven die ze elders gekocht hebben? Zeker niet! Er zijn wel slaven van het eigen bijgeloof, wat ook erg is, maar toch niet zo erg als slaven die men koopt! De slaven die verkocht en dan door anderen weer gekocht worden, worden slechts als lastdieren behandeld en lange tijd verre gehouden van Iedere geestelijke ontwikkeling. Wat zij doen moeten is: blindelings gehoorzamen, zwijgend dulden en nog erger lijden dan het vee. Als ze dit niet doen, is de grootste, willekeurige, voor geen enkel gerecht ter wereld te verantwoorden mishandeling hun deel! Zelfs het doden van een slaaf als dit van zijn heer uitgaat, is wettelijk niet strafbaar! Alleen wanneer je buurman een slaaf van jou gedood zou hebben, is hij verplicht je een schadevergoeding te geven.

En zie, deze ellende die de mensheid is aangedaan, is en blijft nog altijd een gevolg van die tijd van Egypte waarin de mensheid over het algemeen een hoge mate van wijsheid bezat en zeer welvarend was en niemand voor een begane zonde enige straf hoefde te ondergaan, omdat waarlijk niemand ook maar de minste reden had om zijn buurman onrecht aan te doen, daar iedereen zelf zoveel bezat van alles wat hij nodig had om te leven dat hij zijn buurman jarenlang om niets hoefde te vragen. Toen de slavernij echter opgang maakte, stelde men wetten op volgens welke geen slavenbezitter zich tegenover zijn slaven bezondigen kon, al behandelde hij hen nog zo wreed. Maar als men geen zonden kan doen, waarom zou men dan boete doen?'

.-.-.-.-.-.-.-.-.-.

Het mysterie van de 33 jaar: van Jona’s code naar de kribbe van Jezus

De geschiedenis is geen chaotische aaneenschakeling van toevalligheden, maar een goddelijk uurwerk waarin elke seconde is afgesteld op een eeuwig plan. Wanneer we de Hebreeuwse getalswaarde van de profeet Jona koppelen aan de profetische chronologie van de wereld, ontrafelt zich een fascinerende ontdekking: een exact tijdsslot van 33 jaar dat met chirurgische precisie de weg plaveide voor de geboorte van Jezus in 1 v.Chr.

De mathematische sleutel: Jona (71) x genade (58)

De geestelijke blauwdruk van dit mysterie wordt zichtbaar via de eeuwenoude traditie van de Gematria (Hebreeuwse getalswaarde). Het boek Jona is niet slechts een dramatisch relaas over een profeet en een grote vis, maar verbergt een geestelijke formule van oordeel, bekering en herstel:

Jona (יוֹנָה = 71): Het getal dat staat voor het goddelijk gericht en de volledige raad van de volken (overeenkomend met het aantal leden van het Sanhedrin).

Genade (חֵן - Chen = 58): De diepe, onverdiende gunst die het goddeloze Ninevé ontving toen het zich in stof en as bekeerde.

De formule: 71 x 58 = 4118.

Volgens de *Anno Mundi*-kalender (de telling van de jaren sinds de schepping) markeert het jaar **4118 AM** het exacte kosmische moment waarop deze "maat van genade" in de onzichtbare wereld werd verankerd. Precies **33 jaar** later – een getal dat resoneert met de vervulling van een mensenofficie en het latere leven van de Messias – in het jaar **4151 AM** (overeenkomend met 1 v.Chr.), werd het onzichtbare woord tastbaar: de belofte werd vlees in de geboorte van Jezus.

De historische spiegel: 33 v.Chr.

Exact 33 jaar vóór de stille komst van de ware Koning in Bethlehem, bereikte de menselijke hoogmoed op het wereldtoneel zijn absolute kookpunt. Het jaar **34 v.Chr.** vormt de donkere, historische achtergrond waartegen het goddelijke licht zou gaan schijnen. Het was het jaar van de roemruchte *Donaties van Alexandrië*:

De valse koning der koningen: In een theatraal vertoon van zelfvergoddelijking riep de Romeinse generaal Marcus Antonius de jonge zoon van Cleopatra uit tot "Koning der Koningen". Het was een arrogante, wereldse claim op absolute en universele macht over het Oosten.

De corruptie van het heilige: In exact hetzelfde jaar consolideerde Herodes de Grote zijn tyrannieke greep op Judea door de heilige, Aäronitische priesterlijn te corrumperen. Het ambt van de hogepriester werd een politiek wisselgeld; het Huis van Gebed werd een instrument van macht.

Terwijl de wereld in 33 v.Chr. boog voor politiek spektakel, valse titels en gecorrumpeerde religie, begon in het verborgene de klok van 33 jaar genadeloos te tikken. De teller liep af, niet richting het paleis van Alexandrië, maar naar een eenvoudige kribbe in Bethlehem, waar de enige echte Koning der Koningen in alle nederigheid zou verschijnen.

De Symboliek van de 'Noen' en de Tijd

De mystieke verbinding wordt voltooid door de Hebreeuwse letter **Noen (נ)**, met de getalswaarde 50:

De *Noen* betekent letterlijk "Vis" (het voertuig dat Jona uit de afgrond redden) en staat in de Hebreeuwse symboliek voor continuïteit, nageslacht en het opstaan van leven uit de dood.

De analogie met het Engelse woord **Noon** (de absolute middag) versterkt dit profetische beeld: het markeert de ultieme tijdslimiet, het moment waarop de zon op haar hoogste punt staat en de schaduwen verdwijnen.

De periode van 33 jaar tussen 4118 AM en 4151 AM was de laatste overgangsperiode waarin het duister haar hoogtepunt bereikte, voordat de wereldklok de "geestelijke middag" aanwees en het Messiaanse tijdperk definitief aanbrak.

De conclusie

Het "teken van Jona" is geen losstaand wonder, maar een goddelijk tijdsslot. Precies 33 jaar nadat de mensheid haar meest hoogmoedige titels opeiste en de genade-formule van Jona in het heelal werd geactiveerd, brak de profetie open. De "diepte der diepten" van het zeemonster maakte plaats voor de dageraad van de wereld: van Jona's code naar de Kribbe van Bethlehem.

Er zei nog gezegd dat Nineveh verdelgd zou worden als zij zich niet bekeren. De Hebreeuwse getalswaarde van Genesis 18:32 heeft nagenoeg de exacte getalswaarde en ook een gelijkenis met verdelgen:

וַיֹּאמֶר Vayomer **En hij zei** 6+10+1+40+200 = **257**
לָא Al **Laat toch** 1+30 = **31**
נָא Na **toch** 50+1 = **51**
יִחַר Yichar **ontsteke** 10+8+200 = **218**
לַאדֹנָי La'Adonai **de Heere** 30+1+4+6+50+10 = **101**
וַאֲדַבֵּרָה Va'adaberah **en ik zal spreken** 6+1+4+2+200+5 = **218**
אַךְ Ach **slechts** 1+20 = **21**
הַפַּעַם Hapa'am **deze ene keer** 5+80+70+40 = **195**
אוּלַי Ulai **Misschien** 1+6+30+10 = **47**
יִמָּצְאוּן Yimatze'un **zullen gevonden worden** 10+40+90+1+6+50 = **197**
שָׁם Sham **daar** 300+40 = **340**
עֲשָׂרָה Asarah **tien** 70+300+200+5 = **575**
וַיֹּאמֶר Vayomer **en hij zei** 6+10+1+40+200 = **257**
לֹא Lo **Ik zal niet** 30+1 = **31**
אַשְׁחִית Ashchit **verdelgen** 1+300+8+10+400 = **719**

בּוּרְעַבּ Ba'avur **om** 2+70+2+6+200 = **280**
ָשָׂעָה◌ָר◌ה Ha'asarah **de tien** 5+70+300+200+5 = **580**

Totaal Genesis 18:32 =
257+31+51+218+101+218+21+195+47+197+340+575+257+31+719+280+580 = **4118**

In Genesis 18:32 zegt Abraham tegen God:

"Laat de Heer niet in toorn ontsteken als ik nog één keer het woord neem. Stel dat er maar tien rechtvaardigen worden gevonden?"

God antwoordt hierop:

"Dan zal Ik de stad niet verwoesten omwille van die tien."

Dit vers is het slotstuk van het gesprek waarin Abraham pleit voor de stad Sodom. Hij vraagt God steeds opnieuw om de stad te sparen als er rechtvaardige mensen wonen, beginnend bij vijftig en uiteindelijk afbouwend tot tien.

.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.

De symboliek van getallen

In de mystieke getallenleer en de innerlijke bijbelverklaring—waaronder de inzichten van de 18e-eeuwse theosoof Emanuel Swedenborg—schuilt achter de letterlijke tekst een diepere, geestelijke symboliek. Voor de ouden waren getallen geen abstracte hoeveelheden, maar dragers van geestelijke principes.

Het getal 2: Staat symbool voor dualiteit, scheiding en het menselijk eigenwillige. In beddingen zoals Genesis 7:2 wordt het getal twee daarom vaak geassocieerd met het 'onheilige' of het onvolmaakte, omdat het afwijkt van de goddelijke eenheid.

De getallen 3 en 7: Vertegenwoordigen volkomenheid en het heilige. De 3 verwijst naar het goddelijke, het volbrachte en de opstanding (zoals de opstanding op de derde dag en de verschijning op de berg Sinaï in Exodus 19). De 7 staat voor goddelijke rust, volmaking en reiniging, wat terugkomt in de voorschriften van Numeri 31:19.

Het getal 27: In Genesis 8:14 wordt de 27e dag genoemd. Binnen de mystieke numerologie ontstaat dit getal door 3 met zichzelf te vermenigvuldigen (3 keer \times 3 \times 3 = 27$), wat een meervoudige verdieping van de heilige drie-eenheid uitdrukt.

Geen getallen in de hemel: Volgens Swedenborg bestaan er in de hemelse werelden geen materiële getallen of tijd zoals wij die kennen. Getallen gedragen zich daar uitsluitend als geestelijke kwaliteiten en toestanden van het hart.

Geestelijke Tijd en Geschiedenis

Auteurs binnen deze traditie stellen dat de geslachtsregisters en jaartallen in Genesis (hoofdstuk 5 tot en met 11) geen reguliere chronologische geschiedenis beschrijven. De genoemde jaren verbeelden innerlijke tijdperken en geestelijke ontwikkelingsstadia van de mensheid. Ook profetische passages over "drie jaren" (zoals in Jesaja 16:14 en 21:16) duiden op een vastgestelde periode van geestelijke rijpings- of oordeelsprocessen.

De Zeven Noachidische Geboden

Naast de bijbelse getallenmystiek kent de traditie de fundamentele voorschriften voor de mensheid, vaak aangeduid als de zeven universele leefregels:

Aanbid geen afgoden (Eerbied voor de unieke Bron)

Geen godslastering (Eerbied voor het heilige)

Geen bloedvergieten (Eerbied voor het leven)

Geen ontucht (Eerbied voor relaties en zuiverheid)

Geen diefstal (Eerbied voor het eigendom van de ander)

Eet geen vlees van een nog levend dier (Eerbied voor het dierenwelzijn)

Stel een rechtvaardig rechtssysteem in (Borging van orde en eerlijkheid)

Esoterische Perspectieven: Abraham en Lucifer

In esoterische beschouwingen wordt de naam Abraham wel uitgelegd als "vader van de hoogte" of "schouwer van het universum", waarbij zijn oorsprong uit Ur der Caldeën staat voor het uittreden uit een oude, astrale cultuur.

Over de figuur van Lucifer (waarbij teksten uit Jesaja 14 en Ezechiël 28 worden gecombineerd) schetsen deze tradities het beeld van een oorspronkelijk lichtwezen: een "gezalfde overdekkende cherub" die wandelde op Gods heilige berg en te midden van vurige stenen. De teksten beschrijven een staat van volmaaktheid vanaf de schepping, totdat er onrecht en hoogmoed ontstond, wat leidde tot de val uit de hemelse sferen.

..*.*.*.*.*.*

U kunt uw gewaardeerde bijdrage overmaken op de onderstaande bankrekening:

Bij overboekingen a.u.b. als kenmerk ´JBLI - Gerard Huige´ vermelden.

Bank: Grafschafter Volksbank in Nordhorn - BLZ 280 699 56
Banknummer: 101 840 2300
IBAN: DE 83 280 699 56
SWIFT/BIC GENODEF1NEV

Stand Bankcredit:	op 31 augustus 2026	+	124,95 €
Internationale vertalingskosten:	op 15 september 2026	-	100,00 €
Bankkosten	op 31 augustus 2026	-	4,95 €
Stand Bankcredit:	op 15 september 2026	+	20,00 €